

Az igaz szerelem

antológia

T. C. Lang
Ebben az életben
- részlet -

Az avar megzizzent, száraz ág reccsent a bokrok mögött. A távoli templom harangja baljóslatúan megkondult.

Camilla lába földbe gyökerezett a keskeny ösvényen, szívének minden dobbanása visszhangzott fülében. Behúzta nyakát, karját védelmezően keresztbe fonta maga előtt. Szeme sarkából a bozotos felé sandított. A villanyoszlop sápadt fénypásmái nem értek el a sűrű cserjésig, mégis minden idegszála azt súgta, hogy lapul ott valaki. Magán érezte a pillantását.

Megpróbálta lenyelni a torkában növekvő gombócot, és folytatta útját. Az ágak közül ismét zörej hallatszott ki. A lány megszorította lépteit. A neszek felerősödtek. Camilla nem mert hátranézni, csak futott előre. Zöld kendője lecsúszott a nyakából, a hűs, őszi szellő belekapott és tovaröpítette. Az apjától kapta, szerette, de az életét jobban féltette, nem állt meg, hogy felvegye.

Már látta a park kovácsoltvas kapuját. Egészen közlelről hallotta üldözője lépteit. Mindössze néhány méter választotta el az utcától. Váratlanul egy nagytestű kutya ugrott elé, fenyegető morgással kényszerítette megállásra.

– Jól megijesztettél, azt hittem, hogy követ valaki – barátkozott az ebbel. A kutya harciasan felemelte a farkát, és viczorogva közeledett felé. Átsuhant Camilla agyán, hogy jobb

lett volna, ha ember üldözi, és nem egy ilyen fenevaddal kell megküzdenie. Körülnézve kiút után kutatott.

Ha elég gyors, talán fel tud csimpaszkodni a padról a szederfára.

Ám a kutya megtorpant. Teste megfeszült, hátracsapta a fülét, és felborzolta a szőrt a hátán. Olyan veszettül ugatott, mintha az élete múlna rajta. Majd nyösszent egyet, és eliramodott az utca irányába.

Balsejtelem gyötörte Camillát. Fejét jobbra fordította, félénken hátrapillantott a válla felett. Nem látott senkit. Megismételte az ellenkező irányba is, majd lassan körbefordult. A park néptelen volt. A képzelete játszott vele csupán, mint az utóbbi időben oly sokszor.

Másnap álmosan tért be a sarki reggelizőbe munka előtt. Nyakához nyúlt, már nem volt mit meglazítania, a zöld kendő elveszett. Ujjai továbbsiklottak homokszínű szövetkabátja gombjaira, miközben beállt a sorba. Egykedvűen bámészkodott kifelé a plafonig érő ablakokon keresztül. A hangszórókból a *The Mama's and The Papa's California Dreamin* című slágere csendült fel, remekül illett a hely hatvanas éveket idéző berendezéséhez.

Lassan araszolt előre, mint mindig. Ugyanazok az arcok néztek vissza rá, mint minden reggel. A menü is a szokásos volt: egy bögre erős kávé és egy croissant. Helyet foglalt a törzshelyén: az ablak előtt húzódó pultnál lévő bárszéken. Gépiesen evett.

Különös érzés fogta el. Mintha valaki figyelné.

Behúzta nyakát, felhajtotta kabátja gallérját, a fölött pásztázta a helyiséget. Feltűnt egy-két ismeretlen alak, de mindannyian éppen olyan fásultan falatoztak, mint pár perccel korábban ő, senki nem mutatott érdeklődést iránta.

Szitkozódással kísért éktelen csörömpölés hallatszott ki a konyhából. Camilla odafordult, ahogyan szinte mindenki. Kivéve

egyetlen vendéget, aki egy szétnyitott sportújságba temette arcát. A koszos edények gyűjtésére szolgáló fémállvány mellett ült. Egy üres teáscsésze és egy morzsás tányér volt előtte.

A lány gyomra összeszorult, de magába eröltette a reggelijét. Megfordult a fejében, hogy ott hagyja a tányért és a bögrét a pulton, és elszelel, ám kíváncsisága felülkerekedett rajta. Tétova léptekkel közeledett a férfi felé. Camilla megkísérelte szemügre venni, ahogyan mellé ért, de a nagy lapok továbbra is elfedték előle az ábrázatát. Rátette az állványra a koszos edényeket. Amikor megfordult, a férfi felpattant az asztaltól, és hóna alá csapta az újságot. Idős, bajszos úr volt.

– Pardon – mondta egykedvűen, és a lányt megkerülve elhagyta a reggelizőt.

Camilla megrázta a fejét ostoba gondolatai miatt.

Próbált ellavírozni a tömegben az ajtóig. A felismerés, hogy furcsa érzése nem távozott a férfival, jeges rémületként áradt szét benne. Füle zúgott, megkapaszkodott a pult szélében. Elöntötte testét a veríték, nem kapott levegőt.

Elhaladt mellette egy férfi. Érezte hátán a tenyerét egy szívdobbanásnyi időre. Érintése még a kabáton keresztül is égette a bőrét. Egészen beleszédült.

Szüksége volt néhány másodpercre, hogy felocsúdjon. A férfi után indult, nem udvariaskodott, utat akart törni a vendégek között, akik áthatolhatatlan betonfalként vették körül. Az ismeretlen már a hús utcán járt, ő még mindig benn vesztegelt.

A férfi megállt háttal az ablaknak, mindössze két lépés és az üveg választotta el a lánytól. Vetett egy pillantást a válla felett a reggeliző felé, egyenesen Camilla zöld szemébe fürta a tekintetét.

A lány szája elnyílt, lélegzete elakadt. Az ablakra tette jobb tenyerét, mintha meg szeretné őt érinteni. A hátrahajtott csuklya részben takarta a férfi arcát, de sosem volt még semmiben olyan biztos, mint abban, hogy már látta ezt a zafirkék szempárt.

Az ismeretlen elfordult. Ahogyan felcsapta a csuklyáját, kisujján megcsillant egy különös gyűrű, amelynek apró kövei fényesen izzottak. Határozott léptekkel átszelte az úttestet.

Camilla sóvárogva nézte a távolodó alakot, míg el nem nyelte a munkába igyekvők forgataga.

Még este is eszébe jutott, ahogy kényelmetlenül feszengett Wonder Woman-jelmezében barátnője, Emma oldalán, aki Daenerysként zsebelte be a bókokat. Ezerszer elátkozta magát, amiért hagyta magát rábeszélni, hogy részt vegyen Mark halloweenbuliján, de Emma annyira erősködött, hogy képtelen volt neki nemet mondani.

– Öreg vagyok én már ehhez a bohóckodáshoz – morgott Camilla. – Nem hétéves vagyok, hanem huszonhét, ez a beöltözősdi gyerekeknek való. Ráadásul ez a cucc bevág. – Megigazította a ruhát a fenekén, és belekortyolt a puncsba.

– Mondtam én, hogy Melisandre legyél, akkor nem lenne ilyen problémád.

– Akkor a mellem buggyanna ki. Lehettem volna a sárkányod is.

– Ahhoz jelmez sem kell, a nélkül is az vagy – kacagott Emma, mire Camilla kiöltötte rá a nyelvét. – Egyébként is, ki látott már vörös hajú Csodanőt?

– Na, merre van az a bájgúnár? – terelte el a szót Camilla.

– Mark nem bájgúnár – húzta fel az orrát a másik lány. – Ő a legjobb pasi a cégnél, te is tudod.

– Aha, én is, meg az összes nő a cégetek marketingosztályán. És a HR-en. Ja, és a pénzügyes csajszikról se feledkezzünk el.

Barátnője gyilkos pillantással jutalmazta Camilla szúrós megjegyzését.

– Csak irigykedsz, mert nálatok a galériában csupa vén muksó dolgozik.

– Nem igaz, a tulajdonos alig múlt hatvan.

– Nézd csak, ott van Mark! – derült fel Emma arca. – Megyek, köszönök neki.

Camilla észrevette, hogy barátnője jelmeze teljesen lenyűgözte Markot. Sejtette, hogy útja Emmával végleg szétvált aznap éjszakára. Tanácstalanul álldogált egymagában egy pohár puncsot szorongatva. Soha nem volt nagy partiarc, az alkoholtól remélt segítséget, az édes ital azonban csalfa barátnak bizonyult: nem oldódott fel tőle, de hamar a fejébe szállt. Lehuppant a vörösfekete kanapé kartámlájára, és üveges tekintettel bámulta az indamintás szőnyeget. Ha sokáig összpontosított rá, úgy látszott, mintha a kacsok tekeregnének. Atszellemülten figyelte a minták képzelt játékát.

– Csodaszép Csodanő, gyere, rázzunk egyet – ölelte át egy erős kar.

– Köszí, kihagyom – fejtette le magáról a hang gazdájának kezét –, hasogat a fejem, inkább levegőzőm.

A fiú meg se várta a kifogást, már a következő lányt igyekezett a táncparketre csábítani.

Camilla felhőrpintette a maradék italt a pohárból, majd elvonult a fürdőszobába átöltözni. Nem ment el az esze, hogy merész maskarában rója az utcákat éjnek évadján.

El akart köszönni Emmától, de amikor meglátta Markkal csókolózni a sarokban, letett szándékáról.

Az ajtóhoz támol ygott, csalódottan hagyta el a buli helyszínét. Még az utcára lépve is reménykedett, hogy itt találkozhat a férfival, aki a tekintetével rabul ejtette a reggelizőben.

Egy tobozt maga előtt rugdalva ballagott hazafelé. Néha nem találta el, és hangosan felvihogott. A park előtt eszmélt rá, hová vitte a lába. Felrémlt előtte a vad kutya képe, azonban túl sok időbe telt volna megkerülni a ligetet, és az elfogyasztott alkohol is felbátorította. Elszántan átrúgta a tobozt a kapu kitárt szárnyai között, majd követte.

A szél rázta az ágakat, belekapott az avarba, zizegtek a levelek. Az egyik fa ágán bagoly kuvikolt.

Ismét különös érzés kapta el a lányt, amit szinte már várt. Ezúttal nem a félelem, hanem az izgatottság lett úrrá rajta. Megállt.

– Tudom, hogy itt vagy! Mutasd magad! – kiáltotta bele a sötétségbe. Várt. A szél lecsillapodott, az őszi neszek elhaltak. Minden mozdulatlanságba merevedett, olybá tűnt, mintha a levegő is megfagyott volna. – Lépj elő!

Az ösvény üres volt előtte, oldalról sem észlelt mozgást. Ide-oda kapkodta tekintetét.

Mint a villám hasított bele: a háta mögött!

Megpördült.

Szíve nagyot dobbant.

A villanyoszlop fénye körberagyogta az előtte álló férfialakot. A férfi magát kihúzva, kis terpeszben állt, leengedett karokkal, fejét enyhén előrehajtva. Ugyanazt a sötétkék csuklyás kabátot viselte, mint reggel, így az arca árnyékban maradt.

– Követsz – jelentette ki Camilla bizonytalan hangon. Ő maga sem tudta, honnan merítette a bátorságot ahhoz, hogy megszólítsa, talán a puncsból.

– Igen.

A lány gyomrában pillangók ezrei perdültek kéjes táncrea a férfi bársonyos, mély hangjától.

– Mit akarsz tőlem?

– Az életed része lenni.

Camilla nem hitt a fülének.

– Ki vagy te?

– A lelked másik fele.

A helyzet olyan valóságos volt, hogy a lány azt hitte, álmodik, vagy az alkohol ártott meg neki.

A férfi tett felé egy lépést, majd még egyet.

Camilla elfuthatott volna, olyan lassan közeledett, mégsem tette. Az ismeretlen iránt érzett vonzalma megbéklyózta.

A férfi félúton megállt.

Megigézve méregették egymást az ösvény lámpáinak halovány fényében.

Camilla lopta tovább a kettőjük között lévő távolságot. A mellkasában a dobolás lépésről lépésre fokozódott, majd egy pillanatra elhallgatott, amikor ki tudta venni a férfi vonásait: hegyes orrát, szögletes állát és a szép ívű szemöldök alatt ülő, varázslatosan kék szemét. A tekintete határozott volt, mégis gyengéd, a lány percekig fürdőzött benne szótlantul.

– Ismerős vagy, pedig a nyakamat tenném rá, hogy soha nem találkoztunk. – Camilla képtelen volt levenni szemét az ismeretlenről.

– Ebben az életben még nem – suttogta a férfi lágyan. – Kár lenne azért a szép nyakért.

[Olvasd tovább a történetet e-könyvben!](#)